

Пісня весни

Олег Буцень

Сидів на сосні дятел. Цюкав, цюкав гіллячку — стомився.

Вирішив перепочити. Коли чує: внизу говорять про нього.

Схилив голову, аж то хлопець і дівчинка. Стоять під деревом, його розглядають.

— Трудяга цей дятел, — каже хлопець. — Ні влітку, ні взимку нема від нього порятунку комахам і личинкам. Скрізь знайде.

— Корисний птах,— погодилася з ним дівчинка.— Та тільки шкода: співати не вміє. А птах без пісні — що зима без снігу.

Ох і прикро ж стало дятлові від цих слів! Бач, його навіть за птаха не хочуть вважати. Зажурився бідолаха. Хіба він крил не має? Не літає? Не винищує комах? Думав, думав дятел і врешті надумав: "Дай-но і я спробую заспівати".

Вмостився зручніше на гілці, набрав повні груди повітря, розкрив дзьоб... Але замість пісні якийсь противний звук вилетів: квек, квек...

Озирнувся дятел, чи ніхто його не почув. Начебто ні. Знову спробував заспівати. Еге, з такою піснею на люди не поткнешся!

Засумував дятел. А тут ще місяць лютий догулює останні дні. Ось-ось заіскриться снігами березень, заголубіє весняна розлпйвода. Все навколо заспіває, бо на то й весна. Як же дятлові без пісні?

Полетів дятел до синичок-сестричок.

— Навчіть, любі, своєї пісні. Хочу, як усі порядні птахи, співати.

— Що таке? Що таке? — загомоніли вертляві синички.— Невчасно ти, дятле, прилетів. Кому ж бо охота надголодь співів навчати? Прилітай, коли потеплішає. Тоді й навчимо. Покрутився дятел, до повзика подався. Може, він навчить.

— Ні,— відказав йому повзик,— часу нема. Сам знаєш, скільки його треба, щоб яку путящу личинку під корою взимку знайти.

І хоч кого вже дятел просив: і каркату ворону, і нічне страховисько пугача,— всі йому відмовили. Навіть миршаві горобці пожаліли свого розбишацького чивикання.

Ох і розлютився дятел. Змахнув головою, цюкнув спересердя старий сучок на сосні, а той як забринить! На весь ліс луна розляглася.

— Що таке? Сучок співає?! Ану, давай співай!

І заспівав сучок. Цюк — бринить, цюк — бринить. Дивина!

Зрадів дятел. Почав пробувати сухі гілки на сусідніх деревах — теж співають.

На цей незвичайний спів позліталися з усіх усюд птахи. Посідали на гілках — слухають, дивуються. А дятел знай своє: виграє на сучку, наче дріб вибиває на барабані.

— Чуєте, тепер і в мене пісня є! — з гордістю каже дятел.

— Так хто ж таку пісню слухати стане,— засміялися птахи.— Ні голосу, ні мелодії.

— Зате... зате вона — перша пісня весни,— відповів догадливий дятел.— А весну всі з нетерпінням чекають. І такій пісні радітимуть.